důkaz §em 5 vyžadovaný a zda tu jsou i ostatní podmínky beztrestnosti podle tohoto §u, o tom se rozsudek nevyslovuje. Že tato vada jest na úkor obžalovanému, netřeba dovozovati. Rozsudek je tedy v tomto ohledu vadný podle §u 288 čís. 3 tr. ř. a bylo jej proto zrušiti. Při tom bylo uvažovati, co zákon míní výrazem »beztrestnosti« podle §u 5 tiskové novely, zda totiž staví tento důvod »beztrestnosti« na roveň skutečnostem vylučujícím zlý úmysl podle §u 2 tr. zák., v kterémžto případě by bylo obžalovaného redaktora, ovšem za splnění veškerých náležitostí onoho §u osvoboditi, či zda ona »beztrestnost« má pouze ten význam, že obžalovanému, byť i byl vinným uznán, nelze za podmínek v §u 5 uvedených uložiti žádný trest, jak tomu je v případě §u 18 tisk. nov.; nabídl-li totiž obviněný uraženému marně přiměřené zadostiučinění, může soud, odsoudí-li obžalovaného, upustiti od jeho potrestání. Nejvyšší co zrušovací soud dospěl k názoru, že zákon v §u 5 míní »beztrestností«, že obžalovaný redaktor má býti za splnění veškerých v §u 5 tisk. nov. uvedených podmínek sproštěn a to z těchto důvodů: § 5 tisk. nov. se o této otázce nezmiňuje, avšak zákon v §u 13 a 21 tisk. nov. mluví a to v §u 13 o osvobození obžalovaného podle §u 5 a v §u 21 odst. druhý o sproštění zodpovědného redaktora podle §u 5 tisk. nov., kteréžto výrazy nasvědčují onomu názoru. Uváží-li se dále, že z doslovu §u 5 plyne, že tu jde o obdobný důvod beztrestnosti jako v §u 2 písm. g) tr. zák., nelze o tom pochybovati, že ustanovení §u 5 jest vyložiti v ten smysl, že za podmínek v něm uvedených jest obžalovaného ve smyslu §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby sprostiti. Pro onen zmatek bylo rozsudek i co do výroku o vině, ohledně něhož byla zmateční stížnost zavržena, zrušiti ve smyslu §u 290 tr. ř. z úřední povinnosti a uznati, jak se stalo.

Čís. 2710.

Spolupachatelství (při krádeži) předpokládá, že úmysl a činnost všech spolupachatelů směřovaly podle jich vědomí k témuž účinku.

Spoluvina (§ 5 tr. zák.) na krádeži, skládající se z několika útoků; o činnosti spoluvinníků, která zasáhla do příčinného vývoje událostí teprve po spáchání trestného skutku přímého pachatele, nelze uvažovati podle §u 5 (171), nýbrž jen podle § 6 (185) tr. zák.; předpoklady zasažení činnosti původce, pomocníka, neb účastníka do onoho vývoje před spácháním trestného činu přímým pachatelem.

Návod, intellektualní pomoc a účastenství podle § 5 tr. zák. lze přičítati jen, byl-li přímým pachatelem předsevzat aspoň čin vedoucí ke skutečnému vykonání ve smyslu §u 8 tr. zák.; není-li tomu tak, jde po případě o nedokonané svádění podle § 9 tr. zák.

(Rozh. ze dne 22. března 1927, Zm II 424/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mor. Ostravě ze dne 27. srpna 1926, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem spoluviny na krádeži podle §§ 5,

171, 173 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu k opětnému projednání a rozhodnutí v rozsahu zrušení.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaných uplatňuje mimo jiné, že napadený rozsudek nakládá s těmito čtyřmi stěžovately jako s jednotkou, aniž uvádí, proč se všechno, co M. odcizil, klade v celém rozsahu každému z nich za vinu, a že přesným rozřešením, kolikráte a ohledně kterého množství zboží dopustil se ten který ze stěžovatelů spoluviny za vinu mu kladené, bylo by se ukázalo, že ani podle údajů M-ových není u každého stěžovatele dosažena hranice zločinu. Tyto věty a příslušné podrobnější vývody stížnosti poukazují zřetelně k námitce, že to, co nalézací soud na skutečnostech zjistil, nanaplňuje skutkovou podstatu zločinu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými, při nejmenším ne v onom rozsahu, ve kterém se výrok ten stal. Námitkou tou je stížnost v právu. Napadený rozsudek neobsahuje skutkových zjištění, jež by zprostředkovaly předpoklad, že stěžovatelé jednali při úkonech, které ten který z nich podle rozsudečných zjištění vůči M-ovi nebo ve spojení s činností M-ovou předsevzal, »jako spolupachatelé«, t. j. jako osoby, jejichž úmysl a činnost směřovaly podle vědomí všech k témuž účinku, přesněji ke způsobení účinku v témže rozsahu činností M-ovou nastavší. Při nedostatku takových zjištění možno tomu kterému ze stěžovatelů přičítati protiprávný účinek krádežemi M-ovými přivoděný s hlediska §u 5 tr. zák. jen v rozsahu, ve kterém dotyčný stěžovatel ku přivodění jeho sám spolupůsobil jako intelektuální původce nebo pomocník, jako pomocník činu neb účastník. Při tom dlužno si dále uvědomiti, že o činnosti toho kterého stěžovatele, která zasáhla do příčinného vývinu událostí teprve po spáchání trestného skutku přímého pachatele, t. j. po odnětí věcí tím kterým zlodějským útokem M-ovým dotčených, nelze uvažovati podle § 5 (171), nýbrž jen podle §u 6 (185) tr. zák. Pro předpoklad, že činnost původce, pomocníka neb účastníka zasáhla do vývoje událostí před spácháním trestného činu přímým pachatelem, není — skládá-li se čin ten z několika útoků — arciť ku přičítání druhého a dalších útoků původci, pomocníku neb účastníku třeba, by i druhý a každý další útok byl vyvolán zvláštním, opětovaným působením na přímého pachatele; avšak jest podmínkou takového přičítání, by zlý úmysl původce, pomocníka, účastníka směřoval již v době původního působení na přímého pachatele — byť jen in eventum — i k dalším útokům a k rozsahu protiprávního účinku dalšími útoky přímého pachatele danému, a by tento směr a rozsah působení původce, pomocníka, účastníka byl pro přímého pachatele poznatelným. Posléze lze návod, intellektuelní pomoc a účastenství podle §u 5 tr. zák. přičítati jen, byl-li přímým pachatelem předsevzat alespoň čin vedoucí ke skutečnému vykonání trestného skutku ve smyslu §u 8 tr. zák.; nedošlo-li ani k takovému činu přímého pachatele, dlužno o návodu, intellektuelní pomoci a účastenství uvažovati podle §u 9 tr. zák. Přezkoumá-li se s těchto hledisek to, co jest v rozsudku o činech jednotlivých stěžo-

vatelů zjištěno, není odsuzující výrok opodstatněn ohledně žádného z nich. Ohledně chleba a másla vyslovují rozhodovací důvody jen, že M. odcizil za ten čas z téže pekárny chléb asi za 500 Kč a asi 10 kg másla, což také donášel Ch -ovým. Avšak není zjištěno, zda M. spáchal tyto krádeže z vlastního popudu či následkem činnosti jiné osoby, jakou by bylo lze podřaditi pod § 5 tr. zák., a kdo ze stěžovatelů (rodiny Ch-ových) touto jinou osobou byl. Není ani vysloveno, kdo z této rodiny chléb a máslo převzal anebo předsevzal ohledně chleba a másla jinou činnost rázu §u 185 tr. zák.

Rozhodovací důvody vyslovují dále, že Barbora Ch-ová přemlouvala M-e, by u F-a kradl mouku a tuto jí přinesl, že mu něco za to dá, při čemž mu dala pytel asi na 10 kg; že M. skutečně na to mouku ukradl a přinesl ji Ch-ovým do chalupy; že M. tímto způsobem okrádal svého mistra po celý rok a pokaždé přinesl k Ch-ovým 5—6 kg mouky asi 3kráte v týdnu, někdy také po celý týden a že mouku odebírala obyčejně Barbora Ch-ová. Nedostává se v rozsudku úvah a výroku o tom, zda úmysl Barbory Ch-ové při zjištěném přemlouvání a odevzdání pytle směřoval jen k jedné krádeži bezprostředně potom spáchané či i ku všem dalším krádežím v rozsudku zjištěným; ba není v něm ani úvah a výroku o tom, zda druhá a další krádeže byly výsledkem svodu Ch-ové, před první krádeží nastavšího, či spáchány M-em z vlastního popudu nezávisle na onom svodu. Arciť vyslovují rozhodovací důvody dále, že, když se po nějaké době M. zdráhal a mouku k Ch-ovým nositi již nechtěl, poučila ho Barbora Ch-ová, by dával mouku na lávku u chalupy F-ovy, že si tam pro ni přijdou, to že se pak také stalo a Josef nebo Theodor Ch. ml. chodili si tam pro mouku. Než tu zase není zjištěno, jaké bylo množství a jaká byla cena mouky, již M. ukradl následkem těchto dodatečných svodů Barbory Ch-ové; nehledě k tomu, že není zjištěno, zda byla mouka uložením jí na lávku již z dosahu fysické moci F-ovy vybavena neboli krádež dokonána, takže není tu podkladu ani pro posouzení, zda jde v činnosti Josefa a Theodora (ml.) Ch-ových tu zmíněné o trestnou pomoc při krádeži, či o podílnictví na ní. Ohledně Theodora Ch-a st. a Josefa Ch-a uvádějí rozhodovací důvody, že i oni naváděli M-e několikráte ku krádeži a též ukradenou mouku pak od něho odebírali. Není zjištěno, zda oni dva stěžovatelé jednali při tomto opětovném návodu společně či každý z nich zvláště a které množství mouky v které ceně M. ukradl následkem návodu každého jednotlivého z nich, po případě následkem společného návodu obou. Posléze vyslovují rozhodovací důvody, že Theodor Ch. ml. pomáhal k výkonu krádeží, t. j. podle souvislosti krádeží mouky M-em před dodatečným návodem Barbory Ch-ové spáchaných, tím způsobem, že asi 15 nebo 16kráte přišel k M-ovi do dílny s míškem, který mu dal a řekl M-ovi, jakou mouku má Ch-ovým přinésti. Není vysloveno, zda byla krádež M-em spáchána ve všech 15 nebo 16 případech nebo zda nezůstalo a v kolika případech působení Theodora Ch-a ml. bez protiprávního výsledku, a ku kterému množství mouky po případě k mouce jaké ceny směřovaly úmysl a činnost Theodora Ch-a v té které skupině jeho návodů (po případě trestné pomoci). Při vylíčeném nedostatku skutkových zjištění nedostává se ve

zjištěném ději dostatečného podkladu pro posouzení, zda každý nebo který ze stěžovatelů dopustil se po případě ve vlastnosti spolupachatele trestného činu v celém rozsahu zjištěných krádeží M-ových, ve kterém rozsahu jde v jednání toho kterého stěžovatele o spoluvinu (účastenství) na krádeži (§ 5, 171), o bezvýsledné svádění ku krádeži (§ 9, 171) neb o podílnictví na krádeži (§ 6, 185) a převyšuje-li cena věcí, tou kterou činností toho kterého stěžovatele, po případě těch kterých stěžovatelů-spolupachatelů dotčených částku 200 Kč. Uznal-li nalézací soud bez těchto zjištění všechny čtyři stěžovatele vinnými zločinem spoluviny a účasti na krádeži v celém rozsahu krádeží M-ových, uvažoval o souzených skutcích podle zákona, který se po případě při správném jeho výkladě k nim, po případě snad i jen ke skutku některého stěžovatele nevztahuje. Také se připomíná, že se u obžalovaného Theodora Ch-a ml. teprve ode dne 27. srpna 1924 starého 14 let, při části trestné činnosti, páchané od 8. června 1925 rok nazpět, jedná částečně o činnost před jeho 14. rokem. Proto bylo, aniž třeba zabývati se dalšími formálními vývody stížnosti, zmateční stížnosti vyhověno, a rozsudek prvé stolice ohledně stěžovatelů z důvodů čís. 10 §u 281 tr. ř. zrušen. Stalo se tak podle § 5 zákona čís. 3 ř. zák. z roku 1878 ihned v zasedání neveřejném, ježto při vylíčené kusosti skutkových zjištění zrušeného rozsudku nelze ještě rozhodnouti ve věci samé a dlužno vrátiti věc nalézacímu soudu k opětnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 2711.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.). Důkaz pravděpodobnosti ve smyslu §u 4 zákona lze vésti jen na základě okolností, které tu byly již v době urážky.

(Rozh. ze dne 24. března 1927, Zm I 670/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečním stížnostem obžalovaného i soukromého žalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. června 1925, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti ve smyslu §u 491, 493 tr. zák., pokud se týče podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 493 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zmateční stížnosti soukromého obžalobce nelze upříti oprávnění, pokud napadá rozsudek ve výroku, že se obžalovanému podařilo provésti důkaz pravděpodobnosti (§ 4 zákona) pro urážku, ohledně níž byl napadeným rozsudkem sproštěn, výtkou, že se rozsudek na odůvodnění dovolává prohlášení okresní správní komise v Čes. Budějo-